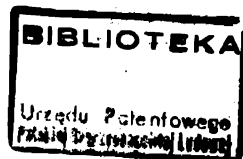

1

Opublikowano dnia 25 lutego 1963 r.

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 46524

Kl. 22 g, 6/02
Kl. internat. C 09 g22h², 1/08

Maria Drogowska
Warszawa, Polska

Stanisław Karbowski
Warszawa, Polska

Sposób otrzymywania woskowych past samopołyaskowych

Patent trwa od dnia 24 marca 1962 r.

Wynalazek dotyczy sposobu otrzymywania pasty samopołyaskowej z wosków i substancji woskowych o dowolnej konsystencji od stałej do ciekłej, mającej zastosowanie do czyszczenia podłóg i drewnianych powierzchni politurowanych.

Pasty samopołyaskowe odpowiednio wykonane mają tą przewagę nad pastami zwykłymi, że przy niewielkim potarciu czyszczonej powierzchni dają dużo lepszy połysk od past zwykłych. Poza tym odznaczają się większą trwałością i odpornością na przyczepność pyłu i kurzu.

Według dotychczasowych sposobów otrzymywania past samopołyaskowych dodawano do wosków i substancji woskowych znacznych ilości żywic, które miały za zadanie nadać natychmiastowy po potarciu efekt połysku. Pasty takie nie spełniały stawianych im wyma-

gań, ponieważ żywice mają skłonność do zatrzymywania rozpuszczalnika, co powoduje znaczne przedłużanie czasu schnięcia, a tym samym zwiększa możliwość przyklejania się kurzu i pyłu.

Efekt połysku błony woskowej na czyszczonej powierzchni zależy od kierunków odbicia poszczególnych promieni świetlnych od tej powierzchni, które to kierunki zależne są od stopnia jednorodności błony i ułożenia w niej cząsteczek wosku. Gdy błona woskowa jest niejednorodna, to światło odbija się od poszczególnych elementów powierzchni pod różnymi kątami i w rezultacie błona wydaje się matowa.

Przy pastach zwykłych efekt połysku uzyskuje się przez wielokrotne pocieranie powierzchni pastowanej, co powoduje jednorod-

ność powierzchni i odpowiednie ułożenie się cząsteczek wosku.

Pasty samopołyiskowe mają za zadanie już po zapastowaniu dawać błonę prawie jednorodną z odpowiednio ułożonymi cząsteczkami wosku, dzięki czemu już po lekkim potarciu uzyskuje się znaczny efekt połyisku.

Stwierdzono, że można uzyskać pastę, która spełnia powyższe warunki, jeżeli wosk i substancje woskowe z dodatkiem szelaku w ilości 0,5 — 2,0% wagowych w stosunku do masy pasty rozpuszczone w rozpuszczalnikach organicznych zemułguje się z wodą w ilości do 25% wagowych w stosunku do masy pasty w obecności magnezowych mydeł kwasów tłuszczowych, zwłaszcza stearynianu magnezu oraz mydeł woskowych, jako stabilizatorów emulsji. Wprowadzenie ponad 25% wody nie jest korzystne, ponieważ przedłuża czas schnięcia pasty i opóźnia uzyskanie efektu połyisku.

Przykład. 45 części wagowych wosków rozpuszcza się w 670 częściach wagowych terpentyny lub benzyny. Do otrzymanego roztworu dodaje się 50 części wagowych 20%-go alkoholowego roztworu szelaku naturalnego lub sztucznego, a następnie jako emulgatora 0,2 części wagowe stearynianu magnezu i wobec szybko obrotowego mieszadła w temperaturze podwyższonej w granicach 40—80°C wprowadza się 230 części wagowych wody dodając uprzednio 0,2 części wagowych mydła woskowego. Mydło woskowe stosowane jako stabilizator najkorzystniej jest wytwarzać in statu nascendi bezpośrednio przy otrzymywaniu emulsji.

Pasta otrzymana sposobem według wynalazku, dzięki wprowadzeniu do jej składu niewielkiej ilości szelaku, jak również zemułgowaniu przy zastosowaniu odpowiedniego emulgatora daje bezpośrednio po zapastowaniu pra-

wie jednorodną powłokę, w której cząsteczki wosku są odpowiednio ułożone. Tłumaczy się to tym, że w wyniku zemułgowania, woski i szelak tracą swoją makrokrystaliczną budowę, a tym samym dają bardziej jednorodną powierzchnię oraz tym, że cząsteczki fazy wodnej, która w emulsji typu w/o obdarzona jest ładunkiem dodatnim i cząsteczki fazy woskowej obdarzone ładunkiem ujemnym, pod wpływem selektywnej adsorpcji ulegają ułożeniu w odpowiedni sposób dając efekt połyisku.

Przykład.

Wosk MR	25 części wagowych
Wosk Carnauba	20 " "
Szelak	10 " "
Wosk T	40 " "
Terpentyna	200 " "
Benzyna lakowa	470 " "
Formalina	1 " "
Stearynian magnezu	2 " "
Mydło woskowe	2 " "
Woda	230 " "

Zastrzeżenie patentowe

Sposób otrzymywania woskowych past samopołyiskowych, znamienny tym, że wosk i substancje woskowe z dodatkiem szelaku w ilości 0,5 — 2,0% wagowych w stosunku do masy pasty rozpuszczone w rozpuszczalnikach organicznych, zwłaszcza w terpentynie lub benzynie lakowej emulguje się z wodą stosowaną w ilości do 25% wagowych w stosunku do masy pasty w obecności magnezowych mydeł tłuszczowych, zwłaszcza stearynianu magnezu oraz w obecności mydła woskowego.

Maria Drogowska

Stanisław Karbowski